

nizkiga nadstropja s sključenim životom gré, dokler se do male ravnice pride, kjer čista hladna voda stoji, ki je scer dobriga, vender menj prijetniga okusa, kot una v Uranski Jami. V tem nikdar od sonca razsvetljenim kraju, v kteriga se s svečami ali bakljami gré, se sliši čudo milo žvenkljanje, ki se dobro ubranimu, iz kake daljave ljubo donečimu zvonjenju lepo vprilicuje. *) Morebiti de ravno voda, ki na ravničici pri koncu jame stoji, v kakšne tamnite globočine curlá in napravlja to prijetno brenkanje; Steinberg pa misli v svojim popisu, de tukaj nekaki podzemeljski potok in scer dalječ pod hribam memo teče in tako žvenkljanje napravlja.

(Dalje sledi.)

Lloydov dopisnik p in njegova stranka.

Pravicam slovenskiga naroda protivni dopisnik p iz Ljubljane je unidan po stari navadi v Dunajskim časopisu, „Lloyd“ imenovanim, spet toliko laži in toliko hudobniga natolcevanja na vse strani nakopičil, de za dolžnost spoznamo, celo pismo dopisnika p, neutrudljiviga zastopnika svoje stranke, bravcam „Novíc“ v poslovenjeni besedi na znanje dati.

Poštenost nam ne dopusti, s takim človekam, ki je že toliko nesramnih laži iz Krajske dežele svetu oznanil, se pravdati, zatorej smo že zdavnej v „Novicah“ rékli, de se nikdar več ž njim ne bomo pečali. Kér je pa v dopisu od 30. sušca spet toliko črniga žolca čez mnoge naprave naše domovine razlil, smo dolžni, enkrat celo njegovo pisarijo Krajncam in sploh Slovencam, od konca do kraja, na znanje dati, de bojo vsi poznali dobriga prijatla! Po tem bomo od verste do verste dokazali in razjasnili njegove laži in zvijače, de bojo braveci sami razsodili: kaj je resnica, kaj je laž.

Poslovenjeno se to pismo takóle glasi:

Iz Ljubljane 30. sušca.

„p. Včerej smo dvojen praznik odrešenja obhajali, namreč smert našigazveličarja in pa „Slovenije“, ktera je bila s svojim včerajšnim listam pokopana. „Od mertvih nič;“ če bo pa, kakor obeta „Slovenija“ kadaj zopet vstala, naj po izgledu nebeškiga učenika, prinese bandero mirú in ljubezni seboj. Med tem bi utegnili se nje duh v njeni sestri „Novicah“, obderžati, ktere je c. k. kmetijska družba na noge spravila, in ktere so svojim bravcam za pirhe novico prinesle, de so volitve na Francoskim rudeče bile in de v Estrajhu takó imenovani „dobromisleči“ sreberni denar zakopan imajo. To bode posebno kmete slišati veselilo, zató kér gré govorjenje, de imajo oni in duhovni po deželi nar več srebernine v svojih skrinjah spravljene; naj se tedaj varjejo, de ne bodo, kakor takó zaznamovani „dobromisleči“ obropani.

Ljubljanski nemški časopis začjenja vabivniši, pa tudi nekako ojestrejši postajati. To zadnje veljá sosebno v poslednjih listih od nekiga sostavka, v kterim središni odbor kmetijske družbe tukajšnji hranilnici njene pregreške odkriva in ji očita, de ni hotla kmetijski družbi na zemljiše, ktero še popolnoma šest oralov ne obseže, 4000 gold, posoditi, ampak je terjala še več

poroštva za posojilo. — Zastran tega pričakujemo še odgovora hranilnice; to pa že zdej vémo, de kmetijska družba, kar premoženje vtiče, se ne znajde v nar boljših okolišinah. Zakaj je pustila iz rok lastnino „Novíc“, ktere bi ji bile pri dostojnim ravnanju lahko 1000 gold. dobička na léto vergle in jih je prepustila svojimu tajniku in tiskarju brez plačila, ktera sta jih, se vé de, berž ko ne iz goliga domorodstva(?) prevzela. Pretresovavno razjasnjenje gospodarstva kmetijske družbe od tega časa, kar „Novíce“ izhajajo, bi bilo gotovo vsacimu znamenivo.

Ne morem se zderžati, de bi prostorčika besedam gospoda ministra pravíce od 31. oktobra p. l. tukej ne privošil, zató kér moje domorodce zadevajo; takó se glasé: „V moritvi in poboju stoji Krajska dežela, v kteri se imenovanih hudobij med vsimi hudobijami 12 od sto pripetí, na prvi stopnji. Tudi ne eden tistih junakov, kteri imajo ljubezen do domovine ali do slovenskiga naroda, vedno na popirju in v ustih, se dosihmal še zmenil ni, de bi bil ta madež le količkaj izbrisal ali saj zagernil, akoravno niso Krajnci ne peso-glavci ne razbojniki, ker pri njih so žalibog! pogostne ubijanja večidel žalostni nasledki pijanstva; kar se Krajncu očitati zamore, je, de pri bokalu vina serčnosti iše; če le kej maliga v glavo dobí, ni, kakor drugi narodi, židane volje, ampak on začne zabavljati in se pretepati, in dopernaša hudodelstva, kterih bi trezen nikoli ne bil dopernesel. Ljudski pisavci, učniki, častiti duhovni in vi vsi, ki pravite, de ste za blagor krajskiga ljudstva vneti, tukej začnite ljudstvo omikovati in zaslug boste imeli pred Bogam in ljudmi več, kakor po tisti poti, ktere ste se doslej za povzdigo narodstva deržali.

Nek dopisnik iz Ljubljane oznani časniku „Wanderer“, de je bilo k napovedanemu prvemu zboru kmetijske podružnice Ljubljansko-Verhniške 13. marca takó malo udov skupej prišlo, de so se mogli pomenki zbora opustiti. Nek ud podružniškiga odborstva zagovarja scer prostoserčno v „Novicah“ ta primerik s tém, de pravi: de udje niso povabila prav razumeli, mi pa smo od več strani zvedili, de se udje zató niso tega zbora vdeležiti hotli, kér se je jela kmetijska družba slovenskiga razploda (slovenische Propagande) poprijemati.

Zastran predloga, ki ga je „Südslavische Zeitung“ zastran Porusenja storila, so se ljudje tukej smejali, le tisti ne, kterim ta misel že več lét po glavi blodi.

H koncu Vam moram še naznaniti, de bo v Gorici 1. prihodnjiga mesca slovensko društvo nehalo. Tukej v Ljubljani se še derži, akoravno slabo; tukej je pa tudi gnjezdo Slovincov.“ —

Tako govori dopisnik p.

Mi si nočemo zastopništva „Slovenije“ prisvojiti, in čeravno nismo bili v vsim edinih misel s svojo sestro „Slovenijo“, pa vunder radi očitno spoznamo, de se je krepko potegovala za pravíce slovenskiga jezika in de nikdar ni več terjala, kakor kar nam je po vstavi zagotovljeniga. Ali so „Novíce“ duh „Slovenije“ podedovale ali ne, to gré le tistim razsoditi, kteri vedó, de „Novice“, ki so že 5 lét pred „Slovenijo“ na svitlo hodile in marsiktero grenjko uro natolcevanja pred „Slovenijo“ doživele, niso potrebovale „Slovenije“, de bi bila ta „Novicam“ še le slovenskiga duhá vdahnila. „Novice“ so samostojno vseskozi svojo pot hodile in niso nikdar po vetru plajša obračale. Če so nekterim premalo ojestre, niso to iz nobeniga družiga vzroka, kakor zató, kér ne smejo pozabiti, de vse, kar je za ugodne in učene politikarje, ni za bolj prostiga braveca, v kteriga rokah se mnogo „Novíc“ znajde, in kér smo tudi gotovo prepričani, de prevelika sila dostikrat več škodje, kot hasne. „Novíce“ imajo visoki namen za omiko slovenskiga ljudstva in za poboljšanje njegoviga blagostanja na vse strani

*) Kdo bi se nadjal, v tem samotnim kraju, kjer se razun počasniga curljanja kapljic družiga nič ne sliši, pritjetne nebeške glase zavzeti, kakor de bi iz rajskih krajev v ta podzemeljski hram prizvoneli? Nikdar ne bom pozabil veličastnih občutkov, ko sim v družbi treh gospodov to jamo vperveč obiskal. Na rečenim kraju smo zaslišali neizrekljivo milo žvenkljanje, sladkost zaslišanih glasov nas je takó omamila, de smo enaki okamnjenim podobam obstali in mili glas poslušali. Škoda le, de smo bili potni v prehladno sobico prišli, kjer večniga mojstra krasna godba igra; scer bi bili lahko delj časa svitlobe danú pogrešali. Pisatelj.

skerbeti: tega stanja niso nikdar izpred oči spustile in ga nikdar ne bojo. Iz ravno téga naména morajo „Novice“ tudi v zadévah jezika počasi naprej postopati, de ne strašijo bravece z nerazumljivostjo visokih ali njim neznanih besedí, kér s takim ravnanjem bi se merzilo prostimu bravecu branje. Vse drugo je za učeno množico, vse drugo za ljudstvo pisati, dokler ni v šolah podloga tistih pravil narejena, ktere nas peljejo k bolj izobraženimu ilirskému jeziku. Naj pika ta ali uni na „Novice“ — to nas ne žali, kér smo si svesti, de samostojno in neodvisno tisto pot gremo, ktero je večina Slovencev poterdila, in de samostojnosti nikdar ne bomo zatajili. Praviga se bomo vedno držali in vstavne svobode.

Scer pa dopisnik *p* ne duha „Novic“ ne „Slovenije“ presoditi ni v stanu zató, kér je gotovo, de slovenski jezik le tolikanj zna, de kervavo pot potí, če bi mogel vselej celi list prebrati. Taki sodniki so mojstri skazi, ki k večimu le „Novičarja“ beró: ali kaj osoljeniga prinese ali ne? Kdor hoče duh Novic poznati, mora cele brati, kar dopisnik *p* gotovo ni v stanu.

Kakó hudobno je zavil in popačil dopisnik *p* novico od novih volitev na Francoskim in zakopaniga srebra! „Novice“ prinesó vsak teden ob kratkim nar imenitniši prigodbe celiga sveta, kakor vsi drugi ljudski časopisi noter do Hans-Jörgelnove „Volkszeitung“. Kar je vsim drugim pripušeno, bo le „Novicam“ prepovedano?! In — ali sami Slovenci ne smejo zvedeti, kaj se na Francoskim kuha?

Na dalje očita dopisnik kmetijski družbi, de je Krajski hranilnici njene pregreške odkrila, in se že naprej veseli, če ji bo hranilnica zató levíte brala. Kmetijska družba je odkritoserčno hranilnici svoje vošila razodela, kakó naj bi ravnala, de bi deželi še v večí prid bila, kakor je že dozdej bila. De ji bo hranilnica očiten odgovor dala, pričakuje družba kmetijska, zató ji je tudi očitno pisala, kakor se piše tudi narodski banki in drugim napravam. Čez očitne naprave naj se očitno govori, se vé de v spodobni besedi; takó pridemo v vsim naprej.

Ni res, kar dopisnik *p* pravi, de hranilnica ni hotla družbi 4000 gold. za izdelovanje kovaške in živinozdravniške šole posoditi; hranilnica, kakor je od konca do kraja v Ljubljanskim nemškim časopisu razločno zapisano stalo, je bila pri volji 4000 gold. posoditi, pa pogodbe niso bile družbi všeč.

Ni res, kar dopisnik *p* piše, de je hotla družba za te 4000 gold. le zemljiše na Poljanah zastaviti, ampak zemljiše z vsimi poslopji vred, kar je hranilnica sama na 7000 gold. vrednosti cenila. Visoke časti in hvale vredni predsednik, gosp. Terpinec je posodil po tem téh 4000 gold. na to posestvo, in je pripravljen, še več na to družbino lastnino na posodo dati, če bi treba bilo.

Kér ima naša kmetijska družba po lanjski postavno poterjeni rajtingi 25,268 gold. in 5 kraje. lastniga premoženja, se očitno vidi, kakó neveden je dopisnik *p*, ki pravi, de družba v premoženju na slabih nogah stoji. Maloktera družba ima toliko premoženja, kakor ravno krajska kmetijska.

„Novice“ je prepustila družba zató vredniku in založniku, ker ni hotla po novih tiskarnih postavah 1500 gold. poročstva vložiti. „Novice“ niso družbi ne krajcarja stroškov prizadjale v vsim skupej, — pa ji tudi niso nič denarniga dobička donésle, zató, ker družba ni nikdar imela naména po Novicah obogateti. „Novice“ tudi niso bile nikdar lastnina kmetijske družbe, ampak gosp. Blaznik jih je na svojo prošnjo po priporočilu družbe v létu 1843 od vikši dvorne gosposke v last dobil proti tem, de ima kmetijska družba nalogo pri izdajanju

Novic zaupniga vrednika postaviti. Meni je izročila kmetijska družba vredništvo, ki sim ga tudirad prevzel, pa ne, kakor hudobni *p* mišli, iz denarniga dobička, ampak čisto brez plačila noter do léta 1846. V létu 1846, ko je družba previdila, kaj de dajo „Novice“ z vsimi dokladami opraviti, mi je dovolila iz čistiga doneska Novic 300 gold. na leto; če pa nič dobička ne ostane, nimam tudi jez nič dobiti. V létu 1846 sim dobil 300 gold., v létu 1847 ne vinarja, v létu 1848 pa 79 gold. in 6 kraje. Takó je tirjala rajtinga, ker je bilo izgovorjeno, de „Novice“ se zamorejo same izplačati. Le moja prosta volja je bila, de so take imenitne doklade, kakor Vinoreja, Kemija, Divica orleanska „Novicam“ priložene bile, ki so veliko stroškov prizadjale, kteri bi bili lahko moj dobiček bili, ker je izgovorjeno bilo, de iz dohodkov „Novic“ imam jez 300 gold. dobivati. To sim dobro vedel, in vunder se nisim branil „doklad“, marveč sim slavne možé še sam naprosil, de so mi svoje dela blagovoljno in tudi brez plačila v prid in slavo naše domovine prepustili. 379 gold. in 6 kraje. je tedaj celo plačilo za vredovanje „Novic“ skozi 6 let bilo; tedaj pride na leto nekaj čez 63 gold. — plačilo, ktero ima tudi kakšin boljši hlapec! Ali ni tedej hudobno, če dopisnik od samopridnosti govori? Kot tajnik družbe pa nimam dolžnosti vredništva Novic.

V létu 1848 pa je bilo knjige in časopise natislovati vsacimu pripušeno, ki predpisane pogodbe dopolni. Po ti svobodni postavi je tudi gosp. Blaznik ob svojo lastnino „Novic“ prišel, kér od tistiga časa je vsak opravičen, sto „Novic“ na svitlo dajati, če poročstvo plača, vrednika in tiskarja dobi. Kaj tedaj dopisnik takó neumno laja, de je družba „Novice“ iz rok dala? Če kterimu ni prav, de jez „Novice“ na to vižo vredujem, kakor mislim, de je za naše potrebe nar bolj prav, — naj se nad tem nikar ne spodtikuje, ampak naj začne sam kakšne „Novice“ izdajati, pravico ima za to; pa ravno te pravice naj tudi meni in Blazniku ne odrekuje v létu 1850!!! Naj prevzame dopisnik *p* vredništvo kakšnih „Novic“, in kar bo skupil, naj podari kmetijski ali kakšni drugi koristni družbi; — in slava! slava! mu bo donéla po slovenskih krajnah.

Dopisnik *p* bi rad rajtingo zvedil kmetijske družbe od začetka „Novic“, gotovo zató, kér misli, de odbor krivično ravná! Hudobni nevedez bi bil pri pervim človeku lahko zvedil, de rajtingo kmetijske družbe vsako léto dva poštena možá ces. kralj. deželniga računstva pretresata in de se rajtinga vsako léto občnimu zboru predloži in po tem očitno v natis da. Nesramno je, de tak človek, ki je od noge do glave lažnik in hudobnez, in ki si ne upa svojiga iména pod to podpisati, kar piše, ampak se le pod zmišljenimi čerkami v berlogu skriva, se prederzne napadati pošteno družbo ali družbini odbor, ki vse, kar dela, dela po sklepu občnih zborov.

Na dalje očita dopisnik *p*, de si slovenski pisavci clo nič niso prizadjali, madež Krajncov izbrisati (auswetzen) ali saj pobeliti, kteri jim je bil po besedah ministra pravice izgovorjen, ko pravi, de na Krajskim je v primeri nar več ubijavcov. Kaj — prašamo dopisnika *p* — bi bili imeli slovenski pisavci storiti, de bi bili ta madež izbrisali? Ali réči, de se je minister lagal, ko je to govoril? Minister je žalibog! resnico govoril — in slovenski pisatelji niso v stanu dopernešenih dév v nedopernesene spremeniti in ubite spet k življenju obuditi! Kar je, je — Bog daj! de bi prihodnjíč drugač bilo. Mi smo že tavžentkrat rékli: prave izreje otrók in sol po deželi nam manjka. V tem leží vzrok sirovosti ljudstva, ki se pa ne bo dala poprej odpraviti, dokler ne bo omika prešinila

prešinila kervi nekterih rodov. Hočete pa ljudstvo omikati, dajte mu po lahki poti, brez velicnih stroškov iz njegoviga žepa, koristne šole in preskerbite mu dobro izrejo — učite ga v njegovim maternim jeziku, ki se serca prime, brez de bi mu glave težil, — naredite z eno besedo pri nas dobre slovenske šole! Kaj pomaga vse pisanje v časopisih, ako jih ljudstvo ne bere, kér še brati ne zna? Keršanski nauk v cerkvi tudi ne more vsiga storiti, — zato je hudobno, duhovnim očitati, če ljudstvo potrebne omike nima!

Potem napade dopisnik *p* spet kmetijsko družbo, in razodene v svoji hudobii, de se je perviga zboru Ljubljanske podružnice zato takó malo udov vdeležilo, kér kmetijska družba začinja slovenska plodnica biti!! Kmetijska družba ima s kmeti in s kmetijstvom opraviti. Če hoče svoj namen popolnoma doseči, mora govoriti in pisati v tistim jeziku, ki ga vsi naši kmetovavei razumejo; če tega ne stori, je družba jalova stvar. To spoznajo vsi previdni in pošteni udje kmetijske družbe, to je očitno spoznal nadvojvoda Janez, to je pohvalilo ministerstvo kmetijstva — samo dopisnik *p* in njegova stranka očita ravno to družbi, kar je njena dolžnost. Če podružnice po deželi ne bojo v domačim jeziku se pogovarjale, ne bo prišlo veliko kmetovavcov v družbo — in podružnice ne bojo koristne. Scer pa družba nikdar ni sovražne besedice zoper nemški jezik zinila, čeravno mu — z oziram na imenovani družbini namen — prednosti pred domačim slovenskim dati ne more in ne sme.

Tudi „Südslavishe Zeitung“ ne najde milosti pred dopisnikom *p*, kateri podklada, de je naklep storila, avstrijske Slovane pod Rusa spraviti! Spet taka laž, kakor vse, kar je dosihmal še dopisnik *p* pisal. Braniteljca slovanske ravnopravnosti je, zdražena po nekim časopisu, gotovo v šali rekla, ali kakor Nemeec pravi „hat sich einen Jux gemacht“ de naj, če že morajo Slovani edini pismeni jezik imeti, si izvolijo rusovski jezik za pisanje! To čertí dopisnik *p*, kakor de bi bila hotla „Südslavishe Zeitung“ nas pod Rusovski koš spraviti!! Smejali smo se zares v Ljubljani, pa le zavolj tega, de so čez ta šalni predlog jugoslavenskiga časopisa veči del vsi nemški časopisi tak hrup zagnali, kakor de bi bili obnoredi.

Z vidljivim veseljem oznani poslednjič dopisnik *p*, de bo slovensko društvo v Gorici jenjalo, čeravno je že jenjalo — in se veseli, če bi se ravno taka tudi z Ljubljanskim slovenskim društvom zgodila, katero, kakor pravi, tudi na slabih nogah stoji. Ne vémo, ali se bo to veselje dopisniku *p* kmalo zgodilo, ali ne, — to pa vémo, de društva na Slovenskim, ki naj se neutrudljivo pečajo z omiko slovenskiga jezika in z povzdigo slovenskiga slovstva, so potrebne in koristne družbe, kakor skušnja učí. Če bomo takih domorodcov čakali, kakor je *p*, de bojo za ljudstvo kaj pisali, bomo dosegli Metuzalemovo starost! Scer pa ne vémo, kaj če *p* s tem réči: de je Ljubljana gnjezdo (Herd) Slovincov, Ljubljana je po „geografii“ središe slovenskih deželà, le škoda, de tudi scer ni. —

Naj iz vsiga tega bravci zdej sami sodijo: ali je lažnjivost ali nesramnost dopisnika *p* večí — na vsako vižo je hudobija njegova edína vodnica.

In take prijatle ima krajnska dežela, zato kér ji je Bog slovenski rod za prebivavce odločil! Taki prijatli černijo našo domovino po vunanjih časopisih. „Po govorih in delih jih boste spoznali.“

Vrednik.

Zmes.

(Čudno povračilo.) Pretečeno zimo so volkovi v nekterih krajih krajnske dežele marsikteriga pastirskiga

psa požerli, in tudi marsikako kôzo poručali. Nekimu kmetu v Cerknici je od volkov troje koz razterganih bilo; ravno tistimu kmetu je pa tudi, kar je zlo nenavadna reč, neka kôza, de bo škoda lože pozabljena, čvetero kozličkov storila. P.

(Kovaška plača nekde in zdej.) V létu 1336 se je opát v samostanu Maltersdorf s svojim kovačem zastran kovaškiga dela takole pogodil: Kovač je naredil za jezdni konja tri nove z jeklam podstavljene podkve za dva vinarja; tri stare je popravil za en vinar; drugim vožnim konjem dvoje novih pojeklenih ali nepojeklenih podkev za en vinar, in tri stare popravljene tudi za en vinar. Dva ali tudi tri žeblje je dal zastonj. Kovan voz več ali menj pohabljen je popravil za štiri vinarje; dvoje novih pést je okoval za en vinar; nov voz je obkoval za štiri in dvajset vinarjev, tode — opat je mogel za vsako delo kovaču potrebno železo dati. — En vinar je mogel takrat šembrano mogočen denar biti — ali pa so nekdanji kovači le „od ljufta“ živéli.

A. Namre.

Novo slovansko časopisje.

Slavjansko društvo v Terstu je začelo pretekli mesec zopet izdajati svoj časopis, ki se imenuje „Jadranski Slavjan“ podučivni list v raznih ljudstvu koristnih rečéh. Izhaja mesečno v zvezkih 3 pôl, veljá s pošto 4 gold. za celo léto, unajnjim članovam (udam) se pošilja brez posebniga plačila, domačim se daje po 2 gold. Za vsake 3 zvezke se bo predplačilo v družbenskim staníšu jemalo.

Jugoslavenske Novíne so začele izhajati 8. dan t. m. v Zagrebu. Izhajajo vsaki dan razun nedelj in svétkov, po celi pôli. Odgovorni vrednik je gosp. Jozip Dvoranič. Predplača se za čert letá s pošto 2 gold. in 35 kraje. sr. Naročniki „Slavenskiga Juga“ dobivajo zdaj te Novíne.

Gosp. profesor Janežič v Celjovcu, zložnik popolniga ročniga slovárja, bo mesca julija tudi začel izdajati mesečin časopis v slovenskim jeziku, kteriga zapopadek bojo le poznanske reči.

Na znanje.

gosp. pisavcam slovenskiga berila za spodnji gimnazij.

Gosp. minister úka grof Thun je poslal te dni vodju gimnazijalnih šol, gosp. Dr. Kleemanu pohvalno pismo zastran sostavljanja slovenskiga berila za spodnji gimnazij, kteriga smo se v Ljubljani podstopili. Kér to pohvalno pismo vse tiste možé po Slovenskim, ki so se tega dela tudi po deželi vdeležili, zadéva, želí gosp. vodja, de bi se jim vsim na znanje dalo; toraj povzamemo iz imenovaniga ministroviga pisma tóle: „Iz Vašiga predloga na deželniga poglavarja Krajnske kronovine 19. sveč. t. l. sim z veseljem zvedil, de Vi združeni z mnogimi učenimi pisatelji slovensko berilo za 4 klase spodnjiga gimnazija izdelujete, in nadjam se, de se bo s pomočjo izverstnih sodelavcov za gimnazijalni podúk koristno delo doveršilo. Pot, ki ste jo podvizali za urno dokončanje tega dela, popolnoma poterdim, in rad bom doveršeno berilo, če bo, kakor upam, terjatvam in potrebam gimnazijalniga poduka dostojno, v rabo slovenskim gimnazijem priporočil. Ne dvomim, de se boste po ravno tem načinu tudi za berilo zgornjiga gimnazija pripravnih pomočnikov zagotovili, de bo pridni gosp. Macun podporo v svojim začetim delu pri Vas našel.“ — To častno spoznanje gosp. ministra gré vsim pisateljem slovenskiga berila v zahvalo njih že doveršeniga dela in v spodbado prihodnjiga početja.

Vred.